

ΜΑΘΗΜΑ / ΤΑΞΗ:	Νεοελληνική Γλώσσα Α' Γυμνασίου
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:	18-10-2025

Α. ΚΕΙΜΕΝΟ

Αναμνήσεις της Κωνσταντίνας από τη Γερμανία

Στο απόσπασμα που ακολουθεί, η δεκατριάχρονη ηρωίδα αναπολεί τις πρώτες μέρες στο Άαχεν και τη γνωριμία της με το περιβάλλον του γερμανικού σχολείου, στο οποίο η μητέρα της εργάζεται ως δασκάλα της ελληνικής γλώσσας.

Το αγάπησα από τη στιγμή που το είδα. Παρόλο που, πριν μπούμε μέσα την πρώτη μέρα, χτυπούσε η καρδιά μου σαν τρελή, και τα χέρια μου, που κρατούσε το ένα ο μπαμπάς και το άλλο η μαμά, είχαν ιδρώσει.

Μπήκαμε σε μια μεγάλη αυλή στρωμένη με πρασινόγκριζες πλάκες κι ένα μεγάλο στέγαστρο γύρω γύρω.

–Ο διευθυντής, ο χερ Χάινερ, μας περιμένει στο γραφείο του, λέει η μαμά.

Παίρνουμε ένα διάδρομο με πλακάκια μπεζ και βυσσινιά. Ο διάδρομος ατέλειωτος, μα σ' όλο το μήκος, από τη μια μεριά, απ' άκρη σ' άκρη, παράθυρα και στο περβάζι τους γλάστρες με διαφορετικά λουλούδια και φύλλα η καθεμιά. Στον απέναντι τοίχο, πίνακες. Η καρδιά μου δε χτυπούσε πια, γιατί αποξεχάστηκα και χάζενα.

Ανεβήκαμε μια σκάλα, που αντί για κάγκελα είχε άσπρο μεταλλικό δίχτυ κι η κουπαστή της ήταν σκούρα βυσσινιά. Φτάσαμε στον πρώτο όροφο και σταθήκαμε μπροστά σε μια πόρτα, που ο μπαμπάς είπε πως ήταν το γραφείο του διευθυντή. Δεν ξέρω τι άλλο χρώμα πήρα εκτός από το κανονικό χλωμό μου. Σίγουρα θα έμοιαζα με **λειψανάκι**.¹

Η μαμά χτύπησε την πόρτα κι ο μπαμπάς γύρισε και με κοίταξε: «Κωνσταντινιά, κουράγιο, αφού σου είπαμε πως είναι ο καλύτερος».

Η πόρτα άνοιξε από μόνη της, ο μπαμπάς μ' έσυρε σχεδόν μέσα, μα, πριν μπούμε καλά καλά, ήρθε και στάθηκε μπροστά μας ένας κύριος όχι πολύ ψηλός, με κοκκινωπά μαλλιά και γαλανά μάτια, που χαμογελούσε και φαίνονταν τα κάτασπρα δόντια του.

Η μαμά κι ο μπαμπάς με κοίταξαν σαν να μου 'λεγαν «κουράγιο», μα εγώ δεν είχα πια ανάγκη από κουράγιο. Περπατούσα στους διαδρόμους πλάι στο διευθυντή, προσπαθούσα να μη καμπουριάζω και κοίταζα ολόγυρα με το... έξυπνο και θεληματικό μου βλέμμα, ώσπου φτάσαμε στην τάξη.

Όσο ο χερ Χάινερ μιλούσε με τη δασκάλα, εγώ κοίταζα την αίθουσα, που είχε μεγάλα παράθυρα με γλάστρες στα περβάζια και ζωγραφίες στους τοίχους. Τα παιδιά κάθονταν το καθένα σε δικό του θρανίο.

Ο χερ Χάινερ μού χάιδεψε το κεφάλι κι έφυγε. Η δασκάλα, μια ξανθιά κοπέλα με πρόσωπο γεμάτο πανάδες, μου έδειξε να καθίσω σ' ένα άδειο θρανίο στην πρώτη σειρά. Στο διπλανό καθόταν ένα κοριτσάκι με μαλλιά κόκκινα σαν φλόγες, που μου χαμογελούσε.

¹ **λειψανάκι:**

από τη λέξη λείψανο που σημαίνει νεκρό σώμα. Επειδή η Κωνσταντίνα μικρή ήταν πολύ χλωμή, η γιαγιά της έλεγε πως μοιάζει με λειψανάκι

Α. Ζέη, Η Κωνσταντίνα
και οι αράχνες της, Κέδρος

Β. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Ποια συναισθήματα νιώθει η Κωνσταντίνα σε όλο το απόσπασμα, από τη στιγμή που φτάνει στο σχολείο μέχρι που κάθεται στο θρανίο; Να στηρίζετε την απάντησή σας με στοιχεία από το κείμενο.
(2 ΜΟΝΑΔΕΣ)
2. « Ο διευθυντής, ο χερ Χάινερ, μας περιμένει στο γραφείο του, λέει η μαμά. » Ποιος είναι ο **πομπός**, ποιος είναι ο **δέκτης** και ποιο είναι το **μέσο επικοινωνίας** χρησιμοποιείται;
(2 ΜΟΝΑΔΕΣ)
3. Να διακρίνετε τις παρακάτω προτάσεις ως προς τα συστατικά τους (απλή, επαυξημένη, σύνθετη, ελλειπτική):
 - Η μαμά χτύπησε την πόρτα.
 - Στον απέναντι τοίχο, πίνακες.
 - Η μαμά κι ο μπαμπάς με κοίταζαν σαν να μου 'λεγαν «κουράγιο».
 - Τα παιδιά κάθονταν το καθένα σε δικό του θρανίο.**(4 ΜΟΝΑΔΕΣ)**
4. «Η μαμά χτύπησε την πόρτα.» : Μετατρέψτε την αποφαντική πρόταση στα υπόλοιπα είδη (ερωτηματική, προστακτική, επιφωνηματική).
(3 ΜΟΝΑΔΕΣ)
5. «Η μαμά χτύπησε την πόρτα.» : Να μετατρέψεις την καταφατική πρόταση σε αρνητική.
(1 ΜΟΝΑΔΑ)

Γ. ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΛΟΓΟΥ

Γράψτε μια επιστολή σε έναν/μία φίλο/φίλη σας που ζει στο εξωτερικό και περιγράψτε του/της τις πρώτες σας εντυπώσεις από το Γυμνάσιο και τα συναισθήματά σας για το νέο σχολείο. (150-200 λέξεις)

(8 ΜΟΝΑΔΕΣ)